

MAGAZIN

cultural-istoric și de informație

REVISTĂ A ROMÂNILOR DE PRETUTINDENI

Maica virtuților

Cine respectă legea lui Hristos, așază la temelie viața sa dragostea. Virtutea aceasta este atât de importantă încât Sfânta Scriptură poate spune pe bună dreptate că Dumnezeu însuși nu este nimic altceva decât iubire. Prin practicarea virtuții dragostei se unește cerul cu pământul, Dumnezeu cu lumea. Dragostea asigură legăturile de familie, întărește relațiile dintre aparținătorii unei națiuni, înlătură neînțelegerile dintre popoare. Dragostea este oarecum maica a tot felul de virtuți, căci zice Apostolul Pavel: "Dragostea îndelung răbdă; dragostea este binevoitoare, dragostea nu pizmăiește, nu se laudă, nu se trufăște. Dragostea nu se poartă cu necuviință, nu caută ale sale, nu se aprinde de mânie, nu gândește răul. Nu se bucură de nedreptate, ci se bucură de adevăr. Toate le suferă, toate le crede, toate le nădărdăiește, toate le răbdă. Dragostea nu pierie niciodată".

✠ NICOLAE
Mitropolitul Banatului

Director: Vasile TODI

Redactor-șef: Ștefan TARJOC

Tableta de scriitor

Și doina, ca și veșnicia, s-a născut la sat

Când poetul și filosoful Lucian Blaga afirma că „veșnicia s-a născut la sat” se referea la trăinicia și frumusețea artei populare născută din sufletul țaranului român, din imaginația lui atât de originală și, fără îndoială, din puritatea ființei sale. Nu este nici o îndoială că cel care a creat teoria spațiului mioritic, luată din ce în ce mai des astăzi în derâdere, considerată ca un blestem, o rușine pentru aspirațiile noastre mondialiste, a cunoscut bine și s-a lăsat copleșit de adâncurile tulburătoare ale melosului popular, mai cu seamă ale doinei, cântecul cel mai sublim pe care românii l-au creat. Nu știu cine a fost născătorul doinei, cum s-a putut ivi din ființă omenească, până la

urmă atât de netrebnică, o asemenea minune Dumnezeiască. Poate că Dumnezeu însuși a zămislit-o și a oferit-o în dar creației sale dintâi, omul, pentru a atenua cumva multele sale imperfecțiuni, multele păcate, în speranța că doina îl va face mai bun, mai milos și mai sensibil. Poate că este adevărat ceea ce spun...

Sigur este că doina, așa cum am cunoscut-o eu, cum au cunoscut-o cei de dinaintea mea, cum au cunoscut-o și cei de dinaintea celor dinaintea mea, din veac în veac, izbucnește din apele strălimpezi ale munților, din adâncul pădurilor abia străbătute de piciorul omului, din taina înșării ce cade maiestuos, lin, peste coama dealurilor,

VORBE
MEMORABILE

Nu am nici un talent deosebit.
Sunt numai extrem de curios

Albert
Einstein

din singurătatea ciobanului ce-și păstorește mioarele, din dorul lui sau al plugarului după „lumea albă” a tinereților sau după iubita spre care și-a îndreptat toate simțămintele. Deasupra tuturor momentelor sublime ale vieții sau morții

Ion Marin ALMĂJAN
(continuare în pag. a 2-a)

Poezie adevărată

DUMNEZEU

Ades, pe bunul Dumnezeu
Îl simt murind în locul meu.

Când gata sunt să cad, în drum
pornit spre-un iluzoriu țel,
simt de pe umeri crucea cum
mi-o ia, să o mai ducă El.

Și parcă Îl aud, din greu
oțtând, din cerul lui enorm:
ce greu e să fii Dumnezeu,
dar și mai greu e să fii om.

Când pentru-un pom ce moare, sufăr,
sau pentru roiul de albine,
sau pentru floarea cea de nufăr -
și Domnul suferă cu mine.

Și, de-un țărș legat, când zbor,
ori sunt rănit de-un brebenel...

Cu fiecare muritor eu simt cum sângeră și El.

...Ades, pe bunul Dumnezeu
Îl simt murind în locul meu.

Poem

Doru-mi-i de Dumneavoastră:
Ca unui zid - de o fereastră.

Nicolae DABIJA

DIVORȚUL ALIANȚEI D.A.

Ameni din cadrul P.D. nu-l bănuia pe Tăriceanu în stare să-i alunge pe „aliații” lui, care i-au dat furculița și cuțitul în mână, de la GUVERNARE. Și totuși, cu ajutorul consilierilor israelieni și al încurajărilor din cadrul P.S.D., evenimentul s-a produs. Total neașteptat pentru miniștrii P.D. și surprinzător pentru colaboratorii din județe.

Mai mult, se pare că acest concubinaj va mai dăinui până la alegerile din 2008, fiindcă nici un partid afară P.D. nu vrea alegeri anticipate. Mai mult, U.D.M.R., P.C. și P.S.D. și-au făcut unele calcule pe care vor să le realizeze în această perioadă de „tranziție”.

Dacă ar fi bine pentru țară, n-ar fi rău, dar nici un aliat din cârdășia

actuală nu este interesat de țară, chiar dacă declară asta.

Ștefan TARJOC

ȘI DACĂ ARE DREPTATE PATAPIEVICI ?

De mulți au supărat vorbele scrise de H.R. Patapievici în cartea sa

proprietarului ei. Oricum, Poporul Român, se află astăzi - că vrem să recunoaștem sau nu - desfigurată de chinurile zilnice la care îl supun chiar fiii lui „aleși”. Atunci când președintele țării confirmă oficial bănuiala populară, că mita se măsoară la Guvernul României cu sacul îndesat cu bani, are dreptate Patapievici să-i fie rușine că este român ? Și dacă da, de ce ? Slavă Domnului, se fură în România de mii de ani și totuși, omenirea a progresat constant, ar spune Hrebenciucul - măsura hoției altui guvern. Eu cred că domnul Patapievici se înșală chiar și atunci când crede că „cu o educație pur românească nu poți face Nimic”. Ba poți! De pildă, domnul Ungureanu cu o astfel de educație și-a negociat demisia din funcția de ministru de externe, pentru un salariu de 8.000 de euro pe lună, ca reprezentant al României la SECI, adică mai pe înțelesul românilor care-i dau banii, Inițiativa de Cooperare Sud-Est Europeană de la Viena. Păi nimic sunt 8.000 de euro ? Și mai

Vasile TODI
(continuare în pag. a 2-a)

ANUL XIII
Nr. 5 (159)

MAI
FLORAR

ADRESA INTERNET
<http://www.magazinmr.uv.ro>
e-mail: magazinmr@yahoo.com

ISSN:
1453-2700

2007

Și doina, ca și veșnicia, s-a născut la sat

(urmare din pag. 1)

se ridică ceva indefinit, de neprins cu mâna, de neînțeles cu mintea, acel ceva pe care doar sufletul îl simte și înțelege-dorul. Dorul de un lucru pământean sau în fața înălțimilor cerului, a nemărginirii apelor, dorul după prima zi a lui Adam din Grădina Edenului, dorul după cei duși în lumea fără dor. Iată, aceasta este doina, iată pentru ce este unică, inegalabilă, imposibil de imitat și de contrafăcut. Ea ori este asemenea diamantelor, pură, ori nu este de loc. Surogatul de doină, imitația, duhnește de la mii de kilometri ca cea mai abjectă, mai puturoasă emanație a prostiei și ticăloșiei așa zișilor creatori, interpreți de muzică populară. Pentru o asemenea nemernicie, nici o pedeapsă nu ar fi destul de drastică.

Republic acest eseu apărut prima dată cu peste un deceniu în urmă. La momentul scrierii sale mai credeam că există speranță în oprirea celor care buiseră în viața muzicală a Banatului și a țării spurcând creația muzicală folclorică. Cei care l-au citit atunci fie m-au felicitat, precum muzicianul Ion Odrobot, fie au dat sceptici din cap, îndoindu-se de eficacitatea lui, sau și aceștia au fost cei mai mulți, au susținut că dracul nu-i așa de negru, că ne aflăm în fața unei mode trecătoare, ca atâtea altele. Acum se poate susține fără nici un dubiu că valul de spurcăciune n-a fost o modă, că soliști vocali cu voce frumoasă sau cu glas de ciori cârâie zdrelind urechile ascultătorilor și mânjind sufletele. Cred că acum pot spune, fără riscul de a greși prea mult că folclorul bănățean a murit și locul lui a fost luat de, să zicem, niște manele, specifice mahalalei și nu satului românesc. Dumnezeu să-I odihnească în pace iar pe cei care l-au ucis să -i arunce în focul Iadului!

ȘI DACĂ ARE DREPTATE PATAPIEVICI

(urmare din pag. 1)

spune domnul Patapievici pe la pag. 54, că românii sunt una cu cancerul care îi roade. Nu domnule Patapievici, pe români nu cancerul îi roade, pe români îi desfigurează un monstru cu zeci, sute de tentacule și un cap pe care nu-l vede nimeni. Un monstru căruia orice i-am face renaște la fiecare 4 ani. O caracatiță mai înfometată și mai hidoasă decât cea descrisă de Victor Hugo în romanul său *Les travailleurs de la mer* (Muncitorii mării): „În definitiv, ce este o caracatiță? E o ventuză. Dacă o întâlnești, nu fi curios, fugi cât mai repede. Nu există o strânsoare care se poate compara – cu aceea a cefalopodelor. Căci ești atacat de o mașină pneumatică. Ai de-a face cu vidul prevăzut cu picioare. Nu ți se-nfig în piele nici gheare, nici colți; e un fel de creștere indescriptibilă a pielii. Gheara tigrului nu-i nimic pe lângă ventuză. Gheara înseamnă animalul care pătrunde în tine; ventuza ești tu însuși care te scurși în monstru. Animalul te acoperă cu o mie de guri hidoase; monstrul se încorporează omului; om și monstru devin un amalgam. Tigru nu poate decât să te sfâșie; caracatița, oroare! te aspiră. Te trage spre ea și în ea și, aici, legat, lipit și neputincios, te simți, încet, încet, învelit, golit în sacul acela – amintit de președinte. Mai groaznic decât faptul de a fi înghițit de viu este incredibila realitate că ești supt de viu ...

Elegie, de jaf și ofrandă

- fragment -

Inutile strădani,
Pentr-o viață mai bună,
Muncitorii, țăranii
Se îndrăptă spre spanii,
La turneul – căpșună.

Apatia coboară
Și groparii tresaltă.
Asta nu mai e țară,
Nici măcar cât o gară,
Ci o tragică haltă.

În distrugere, graba
Nebunie denotă,
Că așa este treaba,
Avem mare degeaba,
Dacă nu avem flotă.

Ne condamnă la moarte,
Iarăși, oligofrenii,
De nimic n-avem parte,
Când ne pleacă departe
Ne-nțelesele genii.

C-o psihoză în masă,
A fugi fără nume
Și-un păcat ne apasă,
Vagabonzi și acasă,
Vagabonzi și în lume.

Nici istoria nu e
Decât jaf și ofrandă,
Dacă orice statuie,
O coloană, o suie,
Cei aflați, la comandă.

Adrian PĂUNESCU, 9-10 martie 2007

GURA PRESEI ROMÂNEȘTI

„Suntem o țară nenorocită de gazetari cu nenorociți gazetari care sunt orice.”

Eugen Ionescu

O ipostază absurdă

Experiența postdecembristă arată că judecătorii Curții au fost propuși și numiți de către partidele politice nu pentru competența sau integritatea lor, ci pentru a oferi o sinecură unor fosile. Cei mai mulți judecători sunt astfel, cum îi mărturisește biografia, rebuturi ale regimului FSN-ist.

Ion Cristoiu

„Jurnalul Național”, nr. 4306

Nevestele lui Tăriceanu (t.r.)

Dacă în urmă cu 30 de ani cineva ne-ar fi spus că în funcția de prim-ministru al României va ajunge un prezentator de modă, un play-boy, noi am fi crezut că omul delirează. Nu-mi e prea clar ce e cu cele 4 neveste pe care le-a schimbat. În locul lui, eu nu le-aș fi schimbat, ci le-aș fi păstrat pe toate, simultan, așa cum fac unii musulmani. Chiar așa, Adrian, hai să propunem împreună Legea Haremului! În orice caz, dacă Tăriceanu va schimba formulele guvernamentale de 4 ori, cum și-a schimbat nevestele, va fi jale mare. Dar, sincer să fiu, nu cred că apucă.

Corneliu Vadim Tudor

„Flacăra lui Adrian Păunescu”, nr. 284

Regele antiromân (t.r.)

Eu am fost neplăcut surprins când regele Mihai, alături de alți români din emigrație, a participat la mijlocul anului 1989 la Budapesta împreună cu personalități maghiare și a scris o declarație în care se prevedea autonomia teritorială a maghiarilor din Ardeal, dar și autonomia Transilvaniei. Mă miră că după aproape două decenii, regele Mihai n-a găsit o cale să explice și să motiveze această poziție antiromânească. Una era atitudinea față de regimul existent atunci în România și alta să te situezi pe pozițiile iredentismului maghiar, împotriva intereselor statului național.

Ștefan Andrei

.....

Vorbe de... demnitari

Monica Macovei (ministrul Justiției): „Eu îi urez doamnei procuror să aibă puterea să reziste la această rezistență.”

Mihail Hărdău (ministrul Educației): „Anul trecut sînt mai mulți bani decât anul viitor.”

Miron Mitrea (secretar general PSD): „Niciodată nu poți să fii de acord sută la sută sau să nu fii de acord.”

Dan Voiculescu (președinte PC): „Credeți că Ceaușescu și Elena primeau cadou chiloți?”

Mihai Stănișoară (deputat PD): „Dacă nu era președintele Traian Băsescu, PNL ar fi pus globulețe în pomul de Crăciun în urmă cu doi ani.”

Crin Antonescu (deputat PNL): „Onorat prezidiu, distinși reprezentanți ai SRI, dragi spioni și numeroși informatori, pare a fi o dimineață liniștită, toată lumea e veselă.”

Traian Băsescu (președintele României): „Dacă am primit acest trofeu cu păhăruțe, vă asigur că tot o să mă duc la cîte un restaurant din cînd în cînd, pentru că nu pot să stau chiar tot timpul la Cotroceni.”

Ion Iliescu (senator PSD): „Omul are o valoare doar dacă o are intrinsec.”

George Maior (director SRI): „Dacă Parlamentul nu m-ar fi votat, ar fi însemnat că nu eram pregătiți pentru un asemenea pas.”

Întunericitul

„Academia Cațavencu”, nr. 773

● Un imbecil incurabil: **Cristian Boureanu**. Încornoratul a lătrat: „Suspendarea președintelui – o lovitură de stat!”. Hai sictir de bou, boulene! Acesta ar fi primul caz din istorie când un Parlament dă o... lovitură de stat (?!).

● Iar curva proastă și spălăciță **Sabina Fati** își intitulează compunerea școlară din „România liberă”: „Frica de Băsescu” (!!) ● O mahalagioaică mincinoasă se dovedește a fi **Adriana Duțulescu**, de la „România liberă”. Priviți ce debitează găina asta zăpăcită: „În 11 august 2006, Mircea Geoană, Corneliu Vadim Tudor și Dan Voiculescu au vorbit pentru prima oară despre suspendarea lui Traian Băsescu, chiar în biroul lui Nicolae Văcăroiu, actualul interimar”. Nici pomeneală! La data aceea – 11 august – Vadim era, cu familia, la Bran, și asta se poate demonstra. Mai mult decât atât, dar el nu s-a întâlnit, niciodată, cu Geoană și Voiculescu în biroul lui Văcăroiu. Cine o intoxică pe miloaga asta, în goana ei după știri de senzație?.

Alcibiade

„România Mare”, nr. 876

„Aromânii, cari grăiesc dialectul aromânesc, cu particularitățile de limbă cunoscute, au stat în legături neîntrerupte cu dacoromânii, în cursul veacurilor, oricât de slăbite au devenit acestea în timpul dominației bizantine și apoi în urmă, după cucerirea Peninsulei Balcanice de turci. La această încheiere ne duce numirea de Vlăhuț, Rumân di Vlăhie sau Rumân di Rumânie, ce o dau ei dacoromânilor”

Pericle Papahagi - „Numiri Etnice la Români”

ASTĂZI, CÂND SE CAUTĂ CELE MAI SOFISTICATE NUME, AROMÂNII RĂMÂN CONSERVATORI

Cu o rezonanță aparte datorată originii îndepărtate și apartenenței la un sistem onomastic folosit și cu sute de ani în urmă, numele aromânilor ne sună astăzi cel puțin ciudat. Suntem obișnuiți cu frecvența altora, adoptate de lumea contemporană conform unor tendințe comune. Am putea accepta cu ușurință o Esmeralda, o Andrada sau un Orlando decât o Smaranda, o Frosa ori un Costea. În timp ce românii au din ce în ce mai multe nume cu influență vestică, prenumele copiilor aromâni încă sunt alese dintre cele mai vechi. Românești sau grecești, în cea mai mare măsură.

CONTAMINĂRI

Influențele daco-române, grecești și turce se resimt încă în onomastica lor. Chiar dacă ni se par ciudate nume de față ca Despa sau Despina, pentru ei sunt încă obișnuite și destul de frecvente. Același lucru se poate spune și despre numele de băiat ca Teia sau Dimitrie. Matilda, Kira sau masculinele Mina, Ianis și altele la fel de vechi sunt nume frecvente și firești pentru aromâni.

Vedeta fotbalului internațional Gheorghe Hagi și-a botezat copiii Ianis și Kira, nume foarte vechi, de origine greacă. Ianis este una dintre variantele lui Ioan, deci cu origine biblică. Și Kira are o puternică legătură cu religia creștină, fiind un nume derivat de la grecescul Kiriakos, atestat doar după răspândirea creștinismului și având semnificația „Dumnezeiesc, aparținând lui Dumnezeu”. În română a dat un frecvent nume de familie: Chiriac, ajuns la noi prin intermediul slavonei. În română, Chira și Chiru, cu formele Chirică sau Chirea, sunt atestate timpuriu și s-au păstrat până astăzi.

CREȘTINISM

Numele creștine, mai ales cele vechi, precum Măria, Gheorghe, Ion și altele, sunt foarte des întâlnite la aromâni. Cel puțin la fel de interesante sunt și numele lor de familie. Atât cele pe care le poartă astăzi, cât și cele pe care le-au dat de-a lungul timpului „vecinilor”. Aromânii au trăit din vremuri străvechi printre greci, albanezi și sârbi. De la această conviețuire provin nume precum

Arbines ori Sârbu și multe altele, derivate de la cele două sau date altor etnii. Românescul Vlahuță este un derivat al vechiului nume dat de aromâni fraților de la nord de Dunăre, Vlahuță, un diminutiv al lui „vlah”. Ei au dat cele mai multe nume etnice, fenomen despre care Pericle Papahagi (tot aromân) a scris un studiu lingvistic important, intitulat „Numiri Etnice la Români”. Tot de la ei vin și multe dintre numele de localități ale țărilor în care au trăit.

Numele de familie ale aromânilor, precum Sponte, Hagi sau Papahagi, Saramandru sau Capidan, au origini grecești. Influențele acestei limbi au fost cele mai puternice și în privința dialectului și în cea a numelor.

Conservatorismul aromânilor a ajutat lingvistica să descopere multe dintre elementele importante pentru istoria limbii române. La fel și numele aromânilor aduc în lumea contemporană mărturia ale istoriei nescrise. De ce este important acest lucru?

Pentru că prin analiza atentă a limbii (dialectului) și onomasticii aromânilor pot fi reconstituite perioade, chiar fapte și situații despre care nu s-a scris. În absența

documentelor, limba și numele pot proba sau contesta anumite teorii ale istoricilor sprijinite doar pe supoziții. Limba nu poate fi păcălită, deoarece regulile sale sunt bine stabilite. Transformările respectă aceleași tendințe și, ca în matematică, excepțiile sunt puține și confirmă regulile.

INFLUENȚE GRECEȘTI

Saramandru este preluat fără nici o modificare din greacă. Originea lui Sponte poate fi explicată prin grecescul Spoida. Pentru Capidan, Iorgu Iordan găsește ca explicație în „Dicționarul Numelor de Familie Românești” proveniența dintr-un cuvânt comun: „Trebuie să fie o variantă balcanică a lui „căpitan” (Posesorul numelui a fost lingvistul bine cunoscut Theodor Capidan).

Papahagi este un nume compus, care face parte dintr-o serie foarte bine reprezentată, împreună cu Papadima, Papadopol, Papacostea, Papadachi și altele. Originea lor este comună, din Pap, cu varianta Papu, derivat de la cuvântul comun maghiar pap „preot” sau aromânescul cu aceeași formă, pap „bunic”. Al doilea element, hagi, care a dat și numele, provine din Hagi, nume la originea căruia stă cuvântul „hagi”, a cărui semnificație este „cel care a făcut o călătorie la locurile sfinte, spre a se închina” (Ierusalimul pentru creștini și Meca pentru mahomedani)”, arată Iorgu Iordan în același dicționar.

DE LA IOAN LA IANE, LA ROMÂNII ȘI AROMÂNII

Numele Ioan este forma savantă care reproduce în textele slavone timpurii varianta grecescului Ioannes. În română, masculinul Ioan, a dat femininele Ioana, Oana sau mai vechiu Oană. Și la noi, și la aromâni se regăsește numele de bărbat Iane, derivat de la Ian sau direct din grecescul Ianis. Christian Ionescu susține că, în această serie deosebit de bine reprezentată a numelor legate de biblicul Ioan, Iane derivă din Ian „formă neogrecescă pătrunsă la noi direct, fie prin intermediar slav, ceh sau polon cu o bogată serie de derivate: Iane, Iâna, Ianu, Ianuță, Iani etc.

NUME DE VECHE BISERICĂ ȘI CREDINȚĂ

Chiriac este un prenume foarte des întâlnit în trecut, regăsit astăzi ca nume de familie la români. Acesta „corespunde numelui grecesc Kiriakos, atestat numai în epoca creștină”, arată Christian Ionescu în „Mica Enciclopedie Onomastică”. La originea acestuia stă „Kirios”, însemnând „Dumnezeu”, din care a derivat mai întâi în adjectiv cu sensul „dumnezeiesc”. În greaca veche, „kirios” avea sensul de „stăpân”. Exista obiceiul de a se folosi acest cuvânt ca epitet pentru divinități. Astfel, în creștinism, Kirios a devenit echivalentul lui Deos, „Dumnezeu”. Alt derivat al său, „kiriakon”, însemnând „Casa Domnului”, a fost preluat de limbile germanice și păstrat până astăzi, în cuvinte precum „kirch” sau „church”, care înseamnă „biserica”, în limba germană, respectiv engleză. Numele românilor, dar și ale aromânilor Chiru, cu varianta Chircă și femininele Chira, Chirca, Chirica sau Chirița, au aceeași proveniență. Aceste nume sunt considerate astăzi învechite. Doar la aromâni se mai pot întâlni în diverse forme, fie și cu mici modificări (Kira). Legătura puternică a acestui nume cu biserica îl duce pe purtătorul său la originile creștinismului.

DESPOȚI PRINTRE FEMEILE AROMÂNE

Mai frecvent decât Despina, la aromâni se întâlnesc variante ale acestui nume, ca Despa și Odespa. Originea acestora este aceeași ca și în cazul lui Despina: vechiul cuvânt grecesc „despotes”. Acesta însemna inițial „stăpân al casei”, pentru ca mai târziu să desemneze conducătorul cu puteri nelimitate. S-a format după un timp, în greaca modernă, și femininul „despoina”, cu sensul „stăpână, doamnă”, care era folosit pentru soția sau fiica unui despot. Pe același principiu, numele Despina era atribuit la început soțiilor de voievozi, devenind apoi independent. Odespa și Despa pot avea și influențe slave.

Anca SCARLAT

POVESTEA NUMELOR

Aromânii de azi sunt o palidă umbră a strămoșilor lor. Ei au uitat, din păcate, în număr foarte mare, că imperiul străbunului lor Alexandru nu a fost al aurului, ci al minții și al civilizației deschisă la toate.

Vasile TODI

COLȚUL DOCTORULUI

Vitamina B9 și îmbătrânirea

Acidul folic, cunoscut și ca vitamina B9, administrat regulat, poate întârzia îmbătrânirea creierului cu aproximativ cinci ani, conform unui studiu realizat de o echipă de cercetători olandezi și publicat în revista Lancet.

Acidul folic, vitamină prescrisă de obicei femeilor însărcinate, ar putea salva creierul de la îmbătrânirea prematură, spun cercetătorii de la Universitatea din Wageningen Olanda. Acidul folic joacă un rol important în dezvoltarea embrionului și de când medicii au început să prescrie această vitamină femeilor însărcinate, cazurile de spina bifida și alte defecte de naștere au scăzut simțitor.

Persoanele care au luat suplimente de acid folic au reușit să aibă rezultate mai bune la testele de memorie și au avut performanțe cognitive mai bune decât persoanele cărora li s-a administrat un placebo.

Vitamina se găsește în legumele cu frunze verzi, leguminoase și ficat, dar puține persoane reușesc să mearsească diul alimentației. Doza medie care ar trebui administrată zilnic este de 200 de micrograme, jumătate din cantitatea recomandată vârstnicilor. Cercetătorii au demonstrat, prin intermediul unor teste cognitive mai performante, că dozele mari de acid folic administrate pe o perioadă mai lungă de timp pot încetini efectul de îmbătrânire al creierului.

Dr. Carmen POPESCU

SPORT

6-6-6. ERAM PE LOCUL 6

Jocul de Cupă cu Steaua (1-0), ne este prezentat de Clasicii ai Literaturii Române. Are cuvântul maestrul Ion Minulescu: "Un bătrân și o bătrână/Două jucării stricate/Merg ținându-se de mână..." Atât!

Schimbăm antrenorul, c-așa vrea mușchii mei! C-am venit să fac performanță!

Ion Minulescu: "Aș vrea să-mi sparg vitrina cu minciuni

Și-nchis apoi în rafturile goale,

Solemn ca-ntr-un ospiciu de nebuni

Să-mi fac bilanțul boalei ancestrale."

Alte două meciuri, 2-0 și 1-0, cu echipe și jucători nevoiți să joace într-un picior, ca la șotron, cu celălalt fiind deja în groapă (Liga a II a), cu un piept al noului antrenor care depășește cu mult toracele președintelui. Poate doar pletele-n vânt să poată concura cu acesta, întreaga vorba, maestrul Minulescu: "Miracolul, că-deși mort-eram tot viu..."

Și suntem tot pe locul 6.

Vom fi pe locul 6 și după următoarele meciuri.

666 simbolizează după Apocalipsa lui Ioan, poftă fără de minte, închipuire pripită și mânie fără judecată.

Vă pare ceva cunoscut?

Porumbelii din Piața Operei mă îndeamnă să nu fiu rău și îmi aduc aminte că Sfântul Augustin spunea că „Necunoașterea științei numerelor împiedică înțelegerea multor pasaje metaforice și mistice ale scrierilor”. Așa este. Poate că n-am înțeles eu. Poate că porțelanul din care s-a clădit această echipă va rezista. La fel și porțelanul din care e clădit supporterul. deci să-i declarăm iubire:

„Așteaptă-ne la fel încă un an...

Un an măcar...

Atât...

Un singur an...

Iubire, bibelou de porțelan!..." (Ion Minulescu)

Victor ENACHE

Ipoteze și ipotenuze

Baba Dochia la românii macedoneni

(urmare din numărul trecut)

În mitologie Hestia e sora cea mai mare a lui Zeus, zeița strămoșilor geto-daci. Era responsabilă cu Focul Sacru, Focul Viu, imagine a Soarelui Cerese până la soarele de andezit de la Sarmisegetuza, care a dus acest cult în Italia înainte de înființarea Romei.

Cetatea Dacică Helis e o dovadă în acest sens, care a înflorit în perioada matriarhatului ca apoi Hestia să fie zeificată, în perioada în care și Oannes ce au condus geto-dacii în Sumer a fost de asemenea zeificată. În mileniul VII î.e.n. o dată cu transformarea Lacului cu apă dulce Pontus Euxinus în Marea Neagră, apele acesteia din urmă au inundat terenurile fertile de la Gurile Dunării și populația a migrat spre Transilvania și nordul Mării Negre și Tigra și Eufrat (Sumer), ca să practice ce știa, adică, agricultura intensivă.

După peste un mileniu în Sumer a trebuit să plece la invazia popoarelor caspice, în Mediterana (prin Creta și Santorini) și o parte din nou la Dunăre alături de etrusci, cu care a ajuns până în Peninsula Iberică.

Mitul ancestral referitor la întemeierea statului dac nu duce tot în perioada matriarhatului și e legat tot de un personaj

feminin. Numele acestui personaj a fost Dacia devenit Dochia sub influența Sfintei Evdochia (Dochia) = bunăvoință în perioada creștină. În limba dacă Dacia se pronunță Dochia precum și Traian se pronunță Troian. Cuvântul Baba e un cuvânt străvechi traco-dac.

În sud apare Baba Novac, în Basarabia Baba Măria, apoi primele zile din martie (1-3) sunt zilele babelor. Baba Dacia, Baba Dochia e și numele fetei lui Decebal, dar acest nume e mult mai vechi și a fost inițial un personaj real. Acest nume a fost dus de traco-besi până în Liban, patria Sf. Evdochii. Baba Dochia are în Ceahlău o statuie în piatră, o babă cu douăzeci de mioare, din al cărui organ genital curge un izvor cu apă nesecată. Legenda Babei Dochia se păstrează și la românii macedoneni, în care se vorbește de un tânăr crai get Sarmis cu mireasa-i la picioare (Dacia), frumoasă ca o zână.

De 1 Martie ziua nașterii Babei Dochia se leagă și Mitul mărtișorului pe care îl poartă adepții nașterii fiilor divini: Apollo alb și Artemis roșu, religia Daciei, ce se poartă în luna Martie luna Sfintei Dochii.

Ștefan TARJOC, după Dumitru BĂLAȘA

Tradiția târfei

Vedem bărbați, altminteri rafinați, iubind femeii care se dau oricui, care-au avut cinci sute de amanți, care se vând cu noaptea.

Lungul cortegiu al celor care i-au precedat mai de mult sau mai de curând nu-i deranjează. Ei iubesc târfele la fel cum altul iubește o femeie pe care a luat-o fecioară și care va fi întotdeauna doar a lui.

Gustul pentru târfe nu e atât de rar pe cât s-ar crede. Pe anumiți bărbați, gândul că o femeie a fost a altora îi ațâță în loc să-i inhibe. Vor să folosească un trup care a servit și altora. Sunt unii care preferă să ia de soție legitimă o târfă. Cunosc familii în care, din tată-n fiu, bărbații și-au luat de nevastă fiitoarea, care uneori era bucătăreasa lor. La acești bărbați, mai boemi, există cel puțin o tradiție, tradiția târfei.

Claude ANET

Cameliei

De ziua ta n-ai spus nimic.
De ziua ta, doar un pupic
Să îți fi dat!

Dar ne-ai lăsat plutind în ceață-
Să nu știm toți că-i ziua ta-
Și-ți spunem noi, acum, în față,
Că nu-i frumos să faci așa!

Cați ceața când s-a așternut,
In straturi groase ca un scut,
Ne-a dărmat!

Acți ne gândeam, frumoasa noastră,
S-aducem soare luminos,
Și primăvara într-o glaștră,
Să facem colțul tău frumos.

Dar n-ai vrut tu să fie-așa,
Și plângem toți, la ușa ta!

Victor ENACHE

Primum la redacție

Comuna Ducești Noi din jud. Timiș este condusă de cel mai tânăr primar din România. Donnia sa, ing. Alin Nica, editează de mai bine de 4 ani - pe spezele sale - o interesantă revistă a localității pe care o conduce. Aflat în vizită la Bruxelles, domnul primar consemnează în nr. 2 (31) al gazetei, întâlnirea sa cu un consătean aflat la studii la Paris. Oameni practici, cei doi tineri prieteni au așezat într-o cutie cu cuvinte întâlnirea lor, pe care primarul a prezentat-o comunității prin publicația locală, pe care iată, o arătăm și noi laolaltă cu interviul realizat cu „junele studinte din Orașul Luminilor”. (C.C.)

UN DUCEȘTEAN LA PARIS

"Pentru mine Duceștii Noi reprezintă acel loc special pe care-l regăsim întotdeauna cu plăcere și care face parte din identitatea mea"

Alexandru Todî a crescut la bunicii din Duceștii Noi, are 21 de ani și este bursier Erasmus la Școala Superioară de Comerț Internațional din Fontainebleau, o localitate lângă Paris.

Este mândru că este duceștean pentru că așa se consideră chiar dacă în buletin domiciliul îl are la Timișoara.

Reporter: Cum se vede România de la Paris?

Alex Todî: România e din ce în ce mai prezentă în media franceză așa cum e ea iar tinerii francezi, marea parte dintre ei, o percep ca pe un "El Dorado" al Europei.

R.: De ce?

A.T.: Fiindcă lor li se pare că în țările din Europa de Est în general, și în România în special, stilul de viață al oamenilor și felul în care arată societatea la ora actuală e mult mai apropiat de valorile primare. Viața e mai simplă,

neîncorsetată de atâtea reguli și constrângeri stricte ca în Franța.

R.: Au aflat francezii de Duceștii Noi?

A.T.: Pentru fiecare student străin locul de origine e o coordonată majoră, pentru că ori de câte ori intri în contact cu un francez acesta este negreșit unul dintre subiectele de discuție. Pentru mine Duceștii Noi reprezintă acel loc special pe care-l regăsim întotdeauna cu plăcere și care face parte din identitatea mea.

R.: Ai de gând să rămâi în Franța?

A.T.: Nicidecum.

R.: Ce vei face când te vei întoarce în România?

A.T.: Îmi voi continua studiile dat fiind faptul că până la finalizarea acestora mai am un an, după care voi urma un master în domeniul finanțelor și al băncilor la o universitate din Europa.

R.: Ce ai dori să le transmiți consătenilor tăi?

A.T.: Le doresc multă sănătate, bucurii și să rămână aceeași oameni gospodari!

A consemnat Alin NICA

Doar glasul...

Din părul tău se mai desprind
Șuvițe-aducerile-aminte,
Când peste noapte se aprind
Făclii de veghe prin morminte.

Doar glasul inimii-nsetate
Îmi spune-acuma cine ești;
Colierul meu de nestemate,
Oglinda tainelor cerești...

La sânul tău m-aplec șoptind
Prea scurtă-i ora de iubire!
În ochii tăi mai văd sclipind
O lacrimă de risipire...

Aurel JICMAN

Elitele lumii și vulgul

„După decesul comunismului, cele mai multe forme ale universalismului contemporan s-au concentrat pe o presupusă superioritate morală a instituțiilor internaționale asupra suveranității statelor naționale. În unele contexte, oameni care cred în asemenea idei sunt numiți «cosmopoliți», un termen care exprimă o trăsătură comună a unei asemenea adevăruri internaționale, în esență fiind vorba despre respingerea nostalgii și a solidarităților locale. Această respingere poate în unele cazuri să ajungă la o formă de dispreț al propriei națiuni de același tip cu cel care, pe ruta universalismului marxist, i-a făcut pe mulți în secolul XX să devină «pelerini politici» ai unui patriotism adoptat - Uniunea Sovietică, China, Cuba, Albania și așa mai departe. O asemenea ură de sine, în care individul își respinge propria comunitate, presupune de obicei un anumit grad de dispreț pentru majoritatea oamenilor care nu simt așa ceva” (Kenneth R. Minogue, 1994)

Suveranitatea națională - un „anacronism periculos”

Pentru a ilustra versiunea contemporană a internaționalismului, conservatorul american Kenneth R. Minogue a propus sintagma olimpianism, care indică, în esență, o atitudine, un mod de a gândi, un mod de a simți, chiar o doctrină. Olimpianismul este un nou soi de „detașare”, iar principala solidaritate a olimpianului este „cu cei care împărtășesc credința lui, indiferent cine ar fi aceștia, în contradicție cu concetățenii săi”. Puterea și particularismul olimpianismului în secolele al XX-lea și XXI-lea datorează mult reflecției despre cele două războaie mondiale, al cărei pivot principal a fost ideea că „loialitățile naționale și ideologice au dus la moarte și distrugere”. Ce a urmat a fost concluzia precipitată că naționalismul a fost cauza fundamentală a uriașelor conflagrații mondiale; de aici ideea că însuși conceptul de suveranitate națională e un „anacronism periculos”. Calea virtuții trebuie, de aceea, să constea în redirectionarea loialităților umane de la agresivitatea colectivă către cooperarea internațională. O utopie a perfecțiunii organizate poate fi întrezărită de olimpianul educat ca un orizont îndepărtat către care trebuie să ne îndreptăm - adevăratul obiect al loialității pentru cei capabili să transcendă „atracția loialității naționale”.

Kenneth R. Minogue

Cine sunt olimpicienii??

Cine sunt acești oameni? Cine sunt, sociologic vorbind, olimpicienii? Căci formează, indiscutabil, un tronson important și vizibil din opinia publică națională și mondială.

Am sugerat deja în secțiunea anterioară câteva rute de selecție ale olimpicienilor: *abstracția* este meseria lor. În aceeași idee, cartografia fenomenului se dezvoltă cel mai bine în adevărurile și suportul pe care îl oferă marilor proiecte globale, iar debușeurul lor cel mai lesne sunt *comisiile internaționale*. Și nu e greu de înțeles de ce. Lucrurile stau în lume așa cum stau, scrie Minogue, rezultat al energiei și inteligenței generațiilor anterioare. Și există suficient de mulți oameni care nu sunt mulțumiți de cum arată ele, din punct de vedere al distribuției bunurilor, dar nu numai. Harta criticilor e largă, ea include intelectuali din Africa, Asia, America Latină sau purtătorii de cuvânt ai „minorităților” din Vest. Aceștia vor, printr-un management de scară mondială, să soluționeze inechitățile și imperfecțiunile. Or, în realitate, asemenea proiecte întâlnesc pe teren, adică la nivelul guvernelor naționale, suficient de multă reticență (costuri, dificultăți tehnice etc). Doar de la înălțimea organizațiilor internaționale, în fața comitetelor însărcinate cu manageriatul „dorințelor abstracte”, asemenea proiecte sunt capabile „să lumineze neumbrite de realități dure ale costurilor de orice fel”. Aici e scena pe care joacă de regulă actorii idealității sociale. Într-un cuvânt, olimpicienii. În rândul lor se încadrează ecologiștii, de pildă, sau feministe, fiecare dintre aceste segmente fiind mult mai dispus să apeleze la instanțe internaționale pentru a soluționa chestiuni pe care guvernele naționale le privesc cu circumspecție, din pricina costurilor financiare și politice pe care acestea le-ar implica.

Aceasta ar fi, schițată, topografia celor care hrănesc acest curent. Iar la nivel de selecție, pepiniere esențiale care trebuie contabilizate, continuă Minogue, sunt universitățile și birocratiile guvernamentale, care, și ele, vehiculează deseori idealuri rupte de realitățile concrete. Olimpicieni se recrutează - precum predecesorii filosofi - din „clasa medie educată”. Olimpianismul este visul de a „manageria perfecțiunea globală” de care sunt atrași irezistibil mai cu seamă reprezentanții din clasa medie mijlocie, universitari, birocrati etc. „neimplicați direct în activitățile de producție” ale societăților. Ei sunt acei „intelectuali de nicăieri” de care vorbea un Mannheim și ale căror concluzii abstracte despre lume nu ar fi afectate de interesele particulare. Finele secolului al XX-lea i-a oferit două platforme de pe care se poate lansa cu eficacitate: prima e suportul pentru Organizația Națiunilor Unite, deopotrivă cu implicarea în proiectele acestei organizații, sau ale altora, ce vizează proiecte globale. A doua este suportul pentru Uniunea Europeană, mai frecvent din pricina posibilității imediate de a transcende statele naționale și, deopotrivă, ca o eficace trecere spre internaționalismul deplin.

Falșii stăpâni

Și paranteză fie spus, alături de problema selecției, chestiunea care se pune aici este la nivelul reprezentativității. Olimpicienii, ca și filosofii iluminiști, „se consideră pe sine a fi, paradoxal, o parte a umanității. Dar dacă umanitatea suntem noi toți, cum pretind acești oameni, care sunt numai o parte a umanității, să vorbească pentru noi toți?”, întrebare justă și de bun-simț.

Esenza olimpianismului - managerizarea lumii

Esenza olimpianismului derivă din țelurile sale: ca „proiect de managerizare a lumii, este sistematic ostil inițiativei”. Un caz exemplar, spune Minogue, e atitudinea Comunității

europene față de țările pe care le „tutelează”. Pe de-o parte, UE dă ajutor țărilor est-euro-pene și, în special, țărilor independente din lumea a treia care i-au fost colonii, dar, în același timp, elaborează sofisticate bariere pentru acele mărfuri care ar putea concura cu produsele ei (cele agricole, de pildă).

Cine se lasă condus este cel mai bun

Pentru olimpianism „ceea ce poate fi administrat este cel mai bun”. Asta ar fi deviza lui. Sigur că această caracterizare a olimpianismului nu ne împiedică să recunoaștem că, în multe domenii, cooperarea internațională e dezirabilă, că există serioase probleme de mediu sau care țin de criminalitatea internațională și în care organizarea la nivel mondial e necesară. Dar aceste lucruri sunt rezonabil decise de guvernele democratice liberale, ca una dintre atribuții. Problema aici este că nu avem niciodată rețete ideale, sau că orice tip de atitudine sau comportament, indiferent cât de ideale - la modul teoretic -, nu este scutit de proastă utilizare; și, din acest punct de vedere, olimpianismul este de prea multe ori, vorba lui Minogue, „exploatarea pragmatismului în interesul utopiei”. Căci „un *topos* important al olimpianului este ideea după care creșterea complexității lumii cere o creștere a coordonării, a reglării și organizării lumii, și cel mai convingător aspect al *topos*-ului este preocuparea pentru siguranță”. Și aici trebuie să păstrăm măsura cumințe a proporțiilor. Căci e indubitabil că o sporire a controlului pentru a obține siguranță este o nevoie incontestabilă. Vrem și trebuie să fim protejați de droguri, vrem mâncare sigură, trafic coordonat etc. Dar o obsesie a siguranței ar genera o lume la fel de insuportabilă.

Globalizare și supunere

Insuportabil e să trăiești într-o lume coordonată și reglată până la cele mai mici detalii, o lume care năzuiește să elimine orice posibilitate de pericol, indiferent cât de îndepărtat. „Siguranță și securitate sunt cuvintele de ordine nu doar ale celor prudenți, dar și ale celor care vor să obțină puterea de a ne conduce și domina”, reiterează Minogue o veche temeră conservatoare. *Principiul siguranței* este unul care, implicit sau explicit, ne patronează viațele. Și nu numai prin intermediul relațiilor comerciale, adică al reglării globale a pieței. Siguranța e prezentă și în război - vezi cazul Kosovo, apropo de soldații NATO care trebuia păstrați cu toții în viață -, și în competițiile sportive.

Dan DUNGACIU

Prețurile domniilor în Țările Române

V-ați întrebat vreodată stimați cititori care este prețul pe care trebuie să-l achite un individ - într-un moment istoric - pentru a putea ajunge în fruntea unei țări mici și neînsemnate? Dacă da, atunci aflați-l pe cel practicat între secolele XVI și XVII, pentru a-l putea deduce pe cel de azi, pe care, îl veți putea ști exact... abia peste 300 de ani. (V.T.)

— Petru cel Tânăr (1559-1568) în ultimul an de domnie este invitat să ducă

Mihnea Turcitul

personal tributul datorat Porții. La 31 mai 1568 Petru ajunge la Istanbul. Are cu el 100.000 de galbeni. La 1 iunie este arestat iar doi ceauși o aduc de la București pe Chiajna mama sa. Sînt expulzați în Siria iar mai apoi la Konieh (Asia Mică). Fostul domn încetează din viață la 19 august 1569, după toate probabilitățile, otrăvit.

— Mihnea Turcitul (1558-1561) în mai 1561 este mazilit pentru a treia oară pentru că a refuzat să plătească un milion de aspri din datoriile sale.

— Invitat să vină la Poartă spre a fi mazilit, domnitorul Petru Șchiopu anulează posibilitatea călătoriei la Istanbul și schimbării din domnie prin oferirea unor sume extrem de costisitoare pentru acele vremuri - 200.000 de galbeni pentru sultan și 60.000 vizirului.

Singurul domnitor ce a trebuit să plătească tribut Porții pentru numirea sa ca domn și care ulterior a demonstrat pînă la sacrificiu că este legat de interesele țării a fost Ion Vodă cel Viteaz.

Se spune că pentru a obține mazierea lui Bogdan Lăpușneanu ar fi trebuit să achite 220.000 de ducați.

Alte cadouri sînt oferite pentru obținerea numirii în domnie. Și aici oferta are valoare de confirmare a existenței unor premise de deviere ulterioară. De menționat faptul că aceste coordonate financiare impuse de acumularea unor

datorii atrag după sine sporirea preocupărilor menite să conducă la recuperarea și restituirea sumelor împrumutate. Aceste preocupări, manifestate de mulți domnitori, conduc la supradimensionarea unor atribuții administrative.

Sumele oferite Porții sînt uriașe:

— Iancu Sasul (1579-1582) obține puterea după ce oferă 120.000 de galbeni. Latura ce avea să se manifeste cel mai evident în timpul domniei sale a fost imensa sete de avere. De reținut în acest sens plata unei sume de 200.000 de galbeni cît și fuga din țară cu 100 de care cu diverse valori, 40 din ele fiind cu bani.

— În unele cronici se consemnează faptul că pentru a se menține în domnie Petru Cercel (1583-1585) trebuia „să stea mereu cu mîinile pline...”, deci să ofere cadouri. Ulterior în timpul domniei, centrarea sa pe acest reper, câștigul material și jaful, este demonstrată de fuga lui din țară cu 43 de care pline cu bani, scule și alte avuții.

— În scopul preluării domniei Mihnea al II-lea, promite sultanului 600.000 de galbeni iar beglerberului Greciei 100.000.

— Pentru a prelua domnia Aron Vodă a plecat de la Poartă cu datorie de un milion de galbeni.

În aceste condiții, cu excepția lui Ion Vodă cel Viteaz, ar fi hazardat să căutăm dovezi de loialitate și devotament sau dăruire pînă la sacrificiu față de interesele țării. Domnitorii - exceptând cazul invocat - nu au autoritatea necesară luării unor decizii de maximă importanță pentru destinele românilor, fapt ce explică deteriorarea lentă dar sigură, dureroasă a climatului social.

Ion Vodă cel Viteaz

Marian URECHE

Echelon sau supravegherea mondială

„Capacitățile de care dispune Agenția Națională de Securitate (NSA) pot fi deturnate în orice moment împotriva poporului american și astfel nici un american nu va mai dispune de viață privată; este vorba de capacitatea de a monitoriza orice: convorbiri telefonice, telegrame, scrisori. Nu ar mai exista loc unde să te ascunzi”, declară Frank Church, membru al comitetului pentru informații al Senatului american. Subiectul a fost abordat și în cartea lui James Bamford, *The Puzzle Palace*, o strălucită lucrare despre uzul și abuzul spionajului și despre înfricoșătorul potențial orwellian al serviciilor secrete actuale.

Data fiind ampla mediatizare a temei (o dovedește lista site-urilor oficiale și neoficiale ale NSA, titluri de cărți, rapoarte ale Parlamentului European, știri și articole din mass-media), am găsit de cuviință a face cunoscută și publicului românesc controversa legată de cea mai secretă, cea mai mare și mai intruzivă agenție americană de informații – National Security Agency (Agenția Națională de Securitate) -, dar și scandalul internațional generat de sistemul de supraveghere Echelon inițiat de NSA; maniera de funcționare a acestui sistem pune în discuție moralitatea și legitimitatea sistemului democratic american.

Nașterea unei agenții secrete

NSA este una din cele mai secrete agenții membre ale comunității informativ americane. Predecesoarea NSA – The Armed Forces Security Agency (AFSA) – a fost înființată în cadrul Departamentului American al Apărării, la 20 mai 1949. În teorie, AFSA avea misiunea de a coordona comunicațiile secrete și activitățile electronice secrete

ale serviciilor de informații militare (reunind Army Security Agency, Naval Security Group și Air Force Security Service).

În practică, AFSA era lipsită de putere și inefficientă. În aceste condiții, se impunea un grad mai mare în coordonare și eficiență la nivel național a activităților informativ. Astfel, la 4 noiembrie 1952 se naștea o nouă agenție federală (NSA), al cărei rol se extindea dincolo de forțele armate. Agenția a fost creată într-o deplină silențiozitate: fără informarea presei, fără dezbateri în Congres. Nici o mențiune despre noua organizație în Government Organization Manual, în Federal Register ori în Congressional Record. La fel de „invizibili” erau și cei 10.000 de angajați ai NSA, noul director, numeroasele sale clădiri. Certificatul de naștere al noii agenții consta într-un Memorandum prezidențial strict confidențial adresat lui Harry Truman secretarului de stat Dean Acheson și secretarului apărării Robert Lovén.

El poate fi deci considerat Carta NSA și baza altor documente clasificate ce reglementează funcționarea operațiilor și comunicațiilor secrete ale NSA. Merită precizat faptul că, în timp ce CIA controlează doar 10% din operațiunile secrete naționale, NSA deține preponderența în cadrul comunității informativ americane. În ciuda mărimii și puterii sale, nici o lege nu a interzis vreodată NSA implicarea ori desfășurarea vreunei activități. Există doar legi ce interzic informațiile referitoare la această agenție. În plus, nu există nici un statut care să definească scopul și responsabilitățile sale. Prin urmare, activitatea NSA nu este restricționată de prevederi legale, ceea ce îi permite să-și desfășoare liber capabilitățile tehnologice (poate chiar împotriva propriului popor!).

Sistemul de securitate al NSA

Datorită numeroaselor intruziuni și imperfecțiuni, NSA a reușit să devină nu doar cel mai secret și ascuns, ci și cel mai adânc penetrat organism al consorțiului american de informații).

Până în 1977, apărarea agenției era asigurată de „marines”, potrivit programului cunoscut sub numele de „security in depth” (securitate în profunzime, strictă). Activați în 1954 drept prima (și unica) unitate de „Marine Guard” atribuită unui serviciu național de informații, „marines” asigurau securitatea așa numitelor „gatehouse” ce înconjurau „SIGINT” City” (denumește complexul de clădiri ale NSA, situat în statul Maryland, la jumătatea distanței dintre Washington și Baltimore), verificând insignele, gentile, poșetele ori cutiile cu mâncare ale persoanelor ce accesau clădirea agenției. Zilnic, cu cinci ore înainte de a-și prelua pozițiile de gardă, ei trebuia să formeze așa numita „Alert Force” și să rămână cantonați în barăcile Marinei, situate în spatele Clădirii Operaționale, în cazul unei amenințări, își iau armele și căștile și se deplasează la locul cu pricina.

În spatele „gatehouse”-urilor, un amețitor sistem de insigne magnetice, codate color și parolate, decide în care parte a clădirii are permisiunea de a intra o anume persoană. Cei cu acces total poartă insigne verzi. Galbenul e rezervat nonangajaților NSA, ca de pildă reprezentanților organizațiilor străine SIGINT cu birouri în cadrul agenției. Celorlalți angajați le este atribuită culoarea roșie. Pe insignă este întipărit numărul asigurării sociale, alături de o poză a purtătorului insignei. Insigna unui vizitator conține o atenționare împotriva utilizării în scopuri neadmise a legitimației, precum și adresa unei cutii poștale în cazul pierderii acesteia, dar nu se face nici o mențiune referitoare la agenție. Alte insigne sunt utilizate în scopuri specifice. De pildă, oricine transportă documente din clădire trebuie să obțină mai întâi o insignă de curier de la propriul ofițer

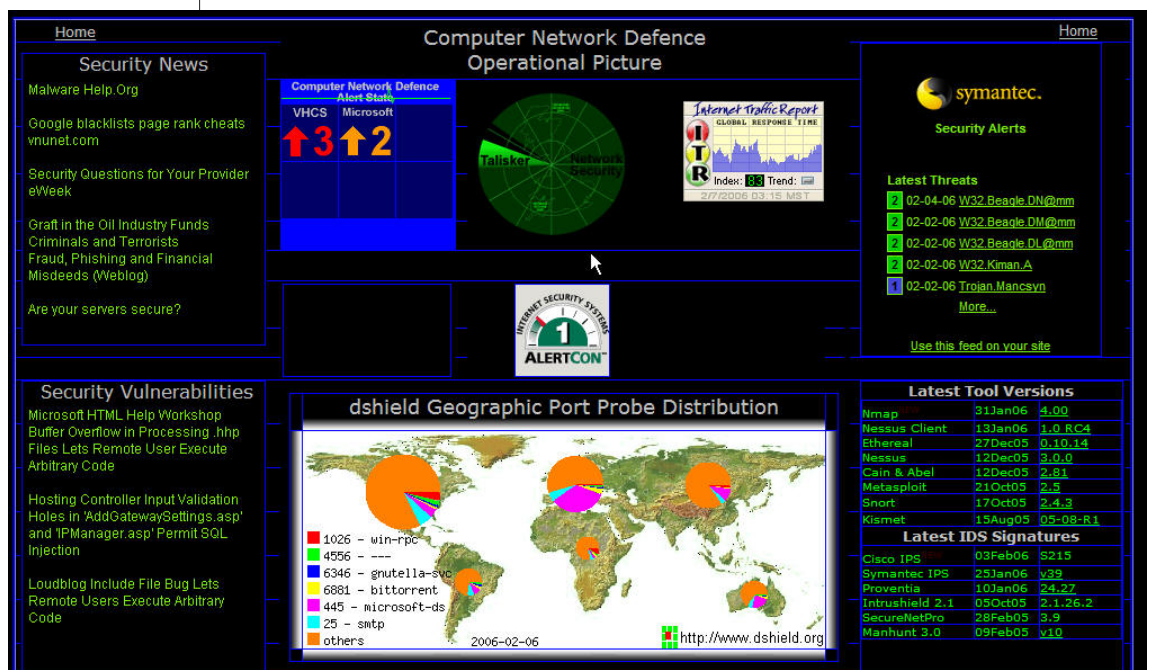
responsabil cu securitatea secțiunii respective. Accesul este asigurat și prin însemnele atașate deasupra insignei. Unele denotă o anumită funcție, ca de pildă fotograful NSA, iar altele asigură accesul special în clădire al celui ce le poartă. Culoarea nu este unicul indicator de securitate al sistemului. Fiecare insignă este parolată asemenea unui card IBM, astfel încât inserându-l într-un „reader” se poate determina instantaneu statutul curent al deținătorului respectivei insigne. La fel de amețitor este și sistemul cuvintelor codate. Cheia acestui sistem este avertismentul HANDLE VIA COMINT CHANNELS ONLY (a se manevra numai prin intermediul canalelor/rețelelor COMINT). O dată ce un document este astfel marcat, el este automat ridicat la un statut superior celui de strict secret și este accesibil doar acelor persoane cu drept de acces la informațiile speciale top secret. Ulterior, accesul la documentul respectiv este limitat de o clasificare secretă prin utilizarea numelor codate. De pildă, TOP SECRET UMBRA indică faptul că informația este de cea mai mare discreție SIGINT. Inițial, numele codat pentru acesta era TRINE și, mai înainte, în anii 60, DINAR. Alții utilizau nume exotice ca VIPAR, HARUM, FROTH, CANOE. Documentele cu un nivel de discreție mai mic (secretul convențional) sunt marcate cu sintagma SECRET SPOKE.

Interceptarea lui L. Brejnev de la telefonul limuzinei proprii

Ate cuvinte codate de câte cinci litere au un înțeles mult mai specific. De pildă, GAMMA a fost utilizat în interceptările de cea mai mare importanță ale sovieticilor, iar din 1969 la monitorizarea conversațiilor personalităților americane ce se opuneau războiului, cum ar fi Jane Fonda și dr. Benjamin Spock. Alte cuvinte codate, începând întotdeauna cu litera G și conținând patru litere, se refereau tot la comunicațiile sovietice. De exemplu, GUPY indică faptul că sursa informației erau convorbirile interceptate dintre oficialii sovietici de rang înalt, incluzând aici chiar monitorizarea conversațiilor avute de Leonid Brejnev, președintele Nikolai Podgornii, premierul Alexei Kosighin la telefonul limuzinei lor. Un alt cuvânt codat din patru litere inclus în seria GAMMA se referea la informații despre comunicațiile sovieto-arabe. În total, circa 20 de cuvinte codate au fost incluse în seriile GAMMA, ca de pildă GILT, GOUT, GULT, GANT, GABE, GYRO. Seria DELTA de cuvinte codate desemnează interceptările sovietice cu un grad mai scăzut de importanță și discreție, ca de pildă locația submarinelor sovietice ori a operațiunilor aviatice rusești. Printre cuvintele DELTA se numără DACE, DICE, DENT. Pe lângă cuvintele codate indicând nivelul de discreție ori sursa informației, există și unele pentru anumite operațiuni. HOLYSTONE și DESKTOP, de exemplu, desemnează o serie de operațiuni ultrasecrete maritime.

În esență, fiecare cuvânt codat este o entitate specializată. Astfel, accesul la GAMMA GILT nu presupune și accesul la GAMMA GOUT, la fel cum accesul la HOLYSTONE nu înseamnă automat accesul la DESKTOP. Deseori, un document conține referiri la un număr de operațiuni și surse și poartă denumiri ca TOP SECRET UMBRA GAMMA GANT HOLYSTONE DESKTOP într-un asemenea caz, cititorul respectivului dosar trebuie să aibă accesul și calificarea pentru fiecare categorie în parte. Deși unele cuvinte codate sunt retrase datorită încheierii

misiunii respective, altele rămân neschimbate zeci de ani. Ocazional, cuvântul codat trebuie schimbat deoarece a fost compromis.

Totuși, în ciuda sârmei ghimpate și a barierelor electrificate, a camerelor, a insinelor și a militarilor înarmați, cea mai mare amenințare la adresa NSA nu venea din exteriorul, ci din interiorul ei. Agenția s-a temut dintotdeauna de acei angajați care, datorită banilor, șantajului ori ideologiei, se decid să treacă în tabăra adversă. Primul pas în acest proces de eliminare a posibililor spioni este poligraful. Spre deosebire de CIA, NSA îl utilizează ca instrument principal de colectare a informațiilor nefavorabile despre angajații săi.

Prof. dr. Ion OLTEAN

Ortodocșii și supraviețuirea

Protectorul pravoslavnicilor camuflat în mantia roșie comunistă Iosif V. Stalin a sacrificat Grecia și Muntele Athos - leagănul ortodoxiei, pentru a elibera cât mai mult din "pământul slav". El cu premierul englez Winston Churchill; stabilesc la 9 oct. 1944 "pe o bucată de hârtie", ca 90% din influență în România și 75% în Bulgaria să-i revină lui. Moscova a renunțat în schimb la 90% din influență în Grecia.

Vladimir Putin s-a botezat și revine la tradiția pravoslavnică și ca nou protector al tuturor ortodocșilor este acum nemulțumit că pe lângă pierderea Greciei și Athosului, din 2007 România și Bulgaria devin membre ale Uniunii Europene. Occidentalii n-au considerat de cuviință să trateze și cu el cum au făcut cu Stalin. Ce se va întâmpla cu slavii din sud? Pentru Iugoslavia, Stalin și Churchill au prevăzut un pat: fiecare 50%. Acum catolicii vor în UE, care va fi soarta pravoslavnicilor?

Moscova se consideră a "treia Romă" și a preluat misiunea celei de a "doua Romă" după ocuparea Constantinopolului de către turco-musulmani (1453). Primele două centre creștine s-au prăbușit din cauza păcatelor. De atunci, a "treia Romă" este salvarea lumii, și în cel mai neprielnic caz, în mod cert al ortodocșilor balcanici. Acest drept l-a obținut Țarul rus de la Sultanul turc la Pacea de la Cuciuc Cainargii (1774).

Panortodoxia și panslavismul mascate în marele proiect comunist al URSS-ului de a elibera toată lumea de capitalismul occidental revin în actualitate. Mai ales că unirea creștinilor, chiar și pe un fundament atât de generos ca cel al "creștinismului care respiră cu doi plămâni", cere mai mult timp decât se credea în euforia anului revoluționar 1989.

Neliniștea Moscovei privind soarta românilor și bulgarilor în UE este justificată. După căderea Bizanțului, ortodocșii s-au exersat numai în supraviețuire. Cum vor face ei față concurenței, dinamismului din occident fără protecția Țarului? Surprinzătoare e și pasivitatea neofiților. Românii, bulgarii nu par a fi prea conștienți nici de mișcarea tectonică geopolitică, duhovnicească și sobornicească în care sunt prinși și nici de nemulțumirea rușilor, care au dus totuși, de la Petru cel Mare până la Stalin, mereu, lupte grele pentru a-i elibera pe frații întru credință de musulmani sau fasciști.

Războiul rece s-a terminat pașnic, Cortina de Fier a căzut ca prin minune mai ales ca urmare a înțelepciunii rușilor. De aceea există speranța justificată ca noul protector al ortodoxiei, Putin, să privească pozitiv experimentul româno-bulgar în UE și NATO, ca o încercare mai autentică decât cea grecească, care în final poate fi un mare succes, de care vor profita toți creștinii, inclusiv slavii orientali.

Prof. dr. Viorel ROMAN,
consilier academic la Universitatea
din Bremen, Germania

*Smulgeți de la sânul
Poporului Român 95 % din
politicienii săi, și coeficientul
de prostie al neamului, va
coborâ la pragul
normalității*
Vasile 1029

Stalin a omorât mai mulți evrei decât Hitler

Din fericire, o serie de publiciști și scriitori evrei, onești și cu teamă de Dumnezeu, nu s-au sfiit să spună adevărul despre dimensiunile apocaliptice ale Holocaustului evreilor din URSS. După unii autori evrei, **Stalin a omorât mai mulți evrei decât Hitler.**

În această ordine de idei ne punem câteva întrebări care nu pot să rămână fără un răspuns limpede:

- unde a ajuns arhiva lagărelor naziste de concentrare și exterminare, în special cea de la Auschwitz?
- de ce nu se pune această arhivă la dispoziția cercetătorilor?
- de ce deținătorii acestor arhive nu sunt demascați ca tăinuitori ai adevărului și astfel complici la asasinatele naziste?

După informații ușor de verificat, arhivele de la Auschwitz se află în posesia Rusiei.

Mai mult, informații puse în circulație după 1990 și până acum de nimeni contestate și dezmințite, susțin că Moscova „amenință” cu publicarea acestor arhive, din care ar rezulta ca totul alte cifre privind numărul real al victimelor Holocaustului. Pe cine șantajază Moscova în acest fel nu este greu de înțeles. De aceea credem că Israelul și comunitatea internațională, guvernele lumii, însăși ONU, au datoria morală de a face toate demersurile pentru a pune la dispoziția publicului toate arhivele produse de lagărele de concentrare din anii celui de al doilea război mondial. Asemenea lagăre, precum se știe, au existat în ambele tabere ale beligeranților, ceea ce impune o transparență deplină în reconstituirea faptelor și stărilor din acei ani.

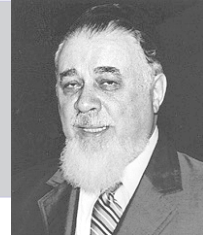
Raportată la România, contribuția URSS la holocaustul antievreiesc, corect evaluată, va fi să demonstreze, probabil, că o bună parte dintre evreii contabilizați ca victime ale regimului Antonescu sunt evrei care s-au refugiat în URSS sau au fost siliți de autoritățile sovietice să părăsească teritoriul românesc. Ce s-a întâmplat după aceea cu acești evrei, de cetățenie română, care au ales sau li s-a impus cetățenia sovietică, este o chestiune care nu mai cade în răspunderea românilor.

Ne declarăm dezgustul față de oportunistul „istoricilor” evrei care încearcă să pună în seama românilor crimele săvârșite de puterea sovietică, spre a nu supăra marea putere rusească. Și punem întrebarea: de ce la Muzeul Holocaustului de la Washington și în alte incinte similare nu apare nici o mențiune despre evreii exterminați în URSS?

Ion COJA

Din amintirile unui RABIN

Un haham care a înșelat lumea evreiască

Ankus Wasserman din Dorohoi a colaborat cu C.D.E.-ul în primii ani și n-a făcut niciodată cerere de plecare. A venit, însă, într-o zi, la mine și mi-a vorbit de problemele sale de familie. Avea trei fete și un băiat. „Ce se va întâmpla cu ei?” — mă întreba cu îngrijorare. La scurt timp, a cerut pentru copii să aibă permisiunea de a pleca în Israel. I-am obținut vizele necesare, deși am fost avertizat chiar de ministrul de Interne, Stănescu, în persoană, că voi regreta decizia mea. Avea, din păcate, dreptate.

Wasserman avea bani destui și nu ducea lipsă de mijloace de trai. Dincolo de salariul său de haham, mai primea 200 de dolari de la Joint, pentru a-l încuraja să continue activitatea în România. Dar el își suplimenta veniturile într-un mod cu totul neobișnuit. Țăranii din împrejurimile Dorohoiului, pentru rațiuni inexplicabile, ajunseseră să creadă că Wasserman poate să producă miracole. Ei începuseră să-i aducă diferite produse în schimbul unor binecuvântări. Wasserman răspundea cu bunăvoință la solicitări, luându-le în schimb banii și tot felul de alimente. Obișnuia chiar să țină un registru cu tot ce primea. În acest registru erau trecute găștele, ouăle și găinile pe care țăranii le datorau „în schimbul binecuvântării” primite. Alt registru conținea încasările efectuate.

Procedeu era: în anticameră soția făcea pe „secretara” încasa banii și primea „plocoanele”. Dincolo, Petrache Lupu alias Wasserman ședea, învăluit cu un talet lung și făcea vrăji. Serios vorbind, săvârșea o pîngărire a ritului iudaic. Miliția economică a aflat de toată tărășenia, iar ziarele comuniste au început o campanie de birfă. S-a ajuns astfel — prin generalizare — la un atac împotriva autorității rabinice (hilel ha-šem). Am intervenit și am obținut închiderea cazului, după ce Wasserman mi-a promis să nu mai repete „miracolele”.

Dr. Moses ROSEN

Bunicii - între fii și nepoți

Mileniile suferinței fizice și morale, în numele adevărului, al idealului de mai bine pentru fiii și nepoții lor, s-ar răscoli în mormânt, dacă, prin absurd, ar reînvia și li s-ar aduce la cunoștință faptul că unii fii și nepoți ai lor îi consideră, astăzi, vinovați de soarta vitregă a aromânilor. Mai mult, unii îi cataloghează ca „apostoli trădători sau mincinoși”.

Între 26 octombrie 1925, când a acostat prima navă românească cu aromâni, mai apoi și megleno-români, la Constanța și 1938, mai bine de 6.000 de familii aromâne, adică vreo 30.000 de oameni, au fost colonizați în Cadrilater. După abandonarea silită a acestei provincii, recolonizați în Dobrogea Veche. Cu toate pierderile naturale, cele datorate războiului, foametei, prigoanei comuniste, apoi, emigrației în Vest și SUA, astăzi, numărul aromânilor din România gravitează în jurul cifrei de 100.000.

Un spor demografic impresionant pentru aceste vremuri, pentru pretențiile de civilizație europeană, dacă avem în vedere conflictul dintre tradițiile românilor din Balcani și condițiile lor de existență în România. Statistica poate fi continuată lapidar. Dintre aceștia, 80 la sută, mai ales din generațiile tinere, sunt oameni culți, importanți, cu studii superioare, mulți în posturi de mare responsabilitate, la nivel republican. Acest

procent (se pare chiar că e mai mare) se menține și când vorbim de starea lor materială, cu mult deasupra mediei în România. Cine n-a auzit de multimiliardarii aromâni, de proprietarii de hoteluri din Mamaia, de marii comercianți și marii investitori, până și în sport (clanul Becali) și în mai toate domeniile profitabile. Nu există, de fapt, ramuri de activitate în care să nu se afirme aromânii.

În plan politic, avem de-a face chiar cu o concentrare a puterii aromânilor: doi vicepreședinți de partide - Ion Caramitru (PNȚCD, devenit PPCD), Puiu Hașoti (PNL), Corneliu Dida (între fruntașii partidului PSD); parlamentari sau foști parlamentari: Justin Tambozi (PUR), Puiu Hașoti; deputați: Ion Caramitru, Costache Canacheu, Corneliu Dida. Sunt doar primele nume care ne vin în minte. O pleiadă de, mai ales foști, secretari de stat, spre exemplu, - Drosu Șaguna, un secretar de stat, un fost președinte al CEC, al cărui nume ne scapă, un viceguvernator etc. etc.

Ion VULPE